

ก ร ร ม
ของ

ลูก
บ

ที่พ่อแม่
ช่วยได้

ลูกทุกคนเกิดมาล้วนมีกรรมเป็นผู้ลิขิต
พิการ สมองไม่ดี เกเร ไม่เชื่อฟัง
เรียนไม่เก่ง ทำงานไม่รุ่ง ชีวิตมีแต่ปัญหา
กรรมเหล่านี้พ่อแม่ช่วยได้จริง!!!

โดย ฐ.ธรรมรักษ์ และจิตตวชิระ



กรรมของลูกที่พ่อแม่ช่วยได้

โดย อรรถรรักษ์ และจิตตวิริยะ

© สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามทำการลอกเลียนไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ นอกจากจะได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

อ.อรรถรรักษ์

กรรมของลูกที่พ่อแม่ช่วยได้.-กรุงเทพฯ : บารมีธรรม, ๒๕๕๖.

๑๔๕ หน้า

๑. กรรม. I. จิตตวิริยะ. ผู้แต่งร่วม. II. ชื่อเรื่อง.

๒๕๕๖.๓๑๒๒

ISBN : ๙๗๘-๖๑๖-๒๕๒๖-๑๔๗-๑

จัดพิมพ์โดย



บริษัท แฮปปี้บุ๊คส์ พับลิชชิง จำกัด
๘ ถนนรามอินทรา แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ ๑๐๕๑๐
โทรศัพท์ ๐-๕๓๐๒-๑๓๒๐ โทรสาร ๐-๕๓๐๒-๑๓๒๑
Homepage : <http://www.happybookpublishing.com>

พิมพ์ที่

บริษัท โรงพิมพ์มิตรสัมพันธ์กราฟิก จำกัด
๕๒๐-๕๓๐ ซอยเพชรเกษม ๘ ถนนเพชรเกษม
แขวงท่าพระ เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพฯ ๑๐๖๐๐

จัดจำหน่ายโดย



บริษัท นาลินทร์ บ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
๑๐๘ หมู่ที่ ๒ ถนนบางกวย-จตุรรม
ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี ๑๑๓๓๐
โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๓-๙๗๙๙ โทรสาร ๐-๒๕๙๙-๙๕๖๑-๓
Homepage : <http://www.nalin.com>
ราคา ๓๑๐ บาท

•ที่ปรึกษาทิตติมศักดิ์ • พลเอกกิตติ รัตนฉายา ภาณุพงศ์ ศักดาพร อ.ดร.พิสิฎฐ์ โคตรสุโพธิ์ นายแพทย์ปรีชา สิริจิตรชาธรม์
•บรรณาธิการบริหาร • ภัทระ ฉลาดแพทย์ •รองบรรณาธิการบริหาร • ไอรดา ฉลาดแพทย์ •ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร • ภาณุพร เดวี๋ยปัญญาดี
•บรรณาธิการ • สิริ ฉลาดแพทย์ •ผู้ช่วยบรรณาธิการฝ่ายผลิต • ปณิชา เดวี๋ยปัญญาดี •ผู้จัดการฝ่ายผลิตและบรรณาธิการ •
สุกฤดา พลอยเหลี่ยม •ผู้ช่วยบรรณาธิการ • ภัทรธิดา ชัยเพ็ชร •กองบรรณาธิการ • นพมาศ วรรณวงศ์ กฤษญา ฉางฉาย
•ฝ่ายกราฟิกและรูปเล่ม • กราฟิก เอ็นส์ บัญชีวิกรม พับลิชชิง หนอง ปัญญาคำ ทอดมน ยศน้อย •การตลาด กิจกรรมพิเศษ • วาลนา ชิดศรี
จาวรรมณ์ สุกสงวน วรรณ ไผ่แดง

บทนำ

“หน้าที่ของพ่อแม่
และหน้าที่ของลูก”

ช่วงชีวิตที่สลายที่สุดก็คือช่วงชีวิตวัยเด็ก เมื่อเติบโตขึ้นมาเป็นผู้ใหญ่ กลายเป็นพ่อแม่คนแล้วย่อมรู้ว่าภาระหน้าที่ต่างๆ นั้นหนักหนามากแค่ไหน คือนอกจากจะต้องพยายามเลี้ยงดูบุตรให้อยู่ดีมีสุข มีการศึกษาที่ดีแล้ว ยังต้องอบรมสั่งสอนให้เขาเป็นคนดีอีกด้วย

ในพระสูตรมงคลสูตรมีบทหนึ่งที่เป็นมงคลหรือเหตุแห่งความเจริญก้าวหน้าก็คือ “บุตรธิดาที่สละ ลังคะโห” การลงเคราะห์บุตร บทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบของมนุษย์นั้นย่อมจะเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาและตามวัยตามช่วงเวลาอันยาวนานของชีวิต

ชะตาชีวิตของคนที่จะเจริญก้าวหน้านั้น ได้กำหนดให้วัยเด็ก และวัยหนุ่มสาวมีหน้าที่ช่วยเหลือดูแลบิดามารดา เมื่อเติบโตขึ้นหากได้แต่งงานก็ต้องสร้างครอบครัวเป็นหลักฐาน ก็มีหน้าที่เลี้ยงดูคู่ครองโดยยึดหลักกรรมเป็นแนวทาง ครั้นมีลูกก็ต้องทำหน้าที่ของพ่อแม่ที่ดี อบรมเลี้ยงดูลูกให้เจริญเติบโตตามวิธีที่ถูกต้อง

คนที่ เป็นแบบอย่างที่ดีในความเป็นผู้ปกครองคือเป็นพ่อที่ดีมาก ของลูกคนหนึ่ง ในประวัติศาสตร์ก็คือ “พระเจ้าสุทโธทนะ” พระบิดาของ เจ้าชายสิทธัตถะหรือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั่นเอง

พระเจ้าสุทโธทนะเป็นกษัตริย์จากสกุลศากยวงศ์ของแคว้นลัทธิกะ พระองค์เป็นพระราชโอรสของพระเจ้าสีหุกับพระนางกัญญา มีพระอนุชาและพระกนิษฐาร่วมพระชนกชนนีอีกถึง ๖ พระองค์ ได้แก่ พระสุทโธทนะ พระอมิตโธทนะ พระโธโตทนะ พระชนิตโธทนะ พระปมิตา และพระอมิตา

หากลองสังเกตดูให้ดีคนในตระกูลของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ใน ฝ่ายชายมีคำว่า “โธทนะ” ลงท้ายซึ่งแปลว่า “ข้าวสุก” ดังนี้ ซึ่งการมีคำว่า “ข้าวสุก” ต่อท้ายพระนามแสดงว่าตระกูลของพระพุทธเจ้าเป็นตระกูล ขาวนา ราชตระกูลของท่านสนใจในเรื่องเกษตรกรรมคือการเพาะปลูก เพราะอาศัยข้าวเป็นปัจจัยสำคัญแห่งชีวิตความเป็นอยู่ จึงได้ยึดเอาข้าว เป็นหลักและตั้งชื่อลูกหลานมีคำว่า โธทนะ ต่อท้าย

พระเจ้าสุทโธทนะได้อภิเษกสมรสกับเจ้าหญิงศากยวงศ์จากนคร เทวทหะพระนามว่า “สิริมหามายา” และมีพระราชโอรสองค์แรกก็คือ “สิทธัตถะ” เมื่อเจ้าชายสิทธัตถะประสูติได้ ๗ วัน พระนางสิริมหามายา ก็สวรรคตตามกฎของผู้เป็นมารดาของพระพุทธเจ้าจะมีพระโอรสได้เพียง พระองค์เดียว

พระเจ้าสุทโธทนะจึงอภิเษกสมรสใหม่อีกครั้งหนึ่งกับพระนางป้าขบตี ซึ่งเป็นพระกนิษฐาร่วมชนนีกับพระนางสิริมหามายาและมีพระโอรสองค์หนึ่งนามว่า “นันทะ” และพระธิดาอีกองค์หนึ่งทรงพระนามว่า “รูปนันทา”

พระเจ้าสุทโธทนะเป็นผู้ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของคุณธรรมและยึดมั่นในราชประเพณีอย่างเคร่งครัดในการปกครองบ้านเมือง ทำให้ประชาชนอยู่เย็นเป็นสุขตลอดรัชสมัยของพระองค์ และทรงมุ่งหวังที่จะให้พระโอรส โดยเฉพาะเจ้าชายสิทธัตถะได้รับเลือกจากสภาศกยะให้เป็นพระราชาสืบต่อจากตน

ตั้งแต่สมัยที่เจ้าชายสิทธัตถะยังเด็ก พระเจ้าสุทโธทนะพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้เจ้าชายสิทธัตถะได้เป็นกษัตริย์ พยายามเลี้ยงดูฟูมฟักปรนเปรอด้วยกามคุณทั้ง ๕ อย่างดี สร้างปราสาทสามฤดูให้ หากรรยาก็ดีให้ และเตรียมจะยกราชบัลลังก์ให้สืบทอดต่อไปแล้ว เรียกได้ว่าท่านได้พยายามทำหน้าที่ที่ดีของพ่อให้ครบทุกอย่าง

แต่ในที่สุดเจ้าชายสิทธัตถะก็ทรงเสด็จออกผนวช ซึ่งพระเจ้าสุทโธทนะไม่เคยเห็นด้วยก็ทรงผิดหวังและเสียใจมากที่ลูกชายละทิ้งพ่อแม่ครอบครัว บุตร และภรรยาไป แต่กระนั้นก็ทรงคิดหวังเผื่อคิดถึงพระราชาโอรส อยู่ตลอดเวลา

วันหนึ่งพอพระองค์ได้ทราบว่าเป็นเจ้าชายลัทธิตะได้บรรจุสัมมาสัมโพธิญาณตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ก็ใคร่อยากจะให้พระพุทธรูปองค์กลับมาที่กรุงกบิลพัสดุ์บ้าง จึงได้ตรัสสั่งกาฬทายีอำมาตย์ ซึ่งเป็นคนคุ้นเคยที่เป็นเพื่อนเล่นกับพระศาสดาแต่ครั้งยังเยาว์วัยกันไปเชิญให้พระพุทธรูปองค์กลับมา

เมื่อกาฬทายีอำมาตย์ไปถึงกรุงราชคฤห์เพื่อเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า ก็ได้ฟังธรรมเทศนาบรรจุเป็นพระอรหันต์ จึงขออุปสมบทเป็นภิกษุแล้วทูลเชิญพระศาสดาพร้อมภิกษุสงฆ์ไปยังกรุงกบิลพัสดุ์และประทับที่นิโครธาราม พระศาสดาทรงเทศนาโปรดพระบิดาและพระนางปชาบดีให้เกิดศรัทธาในพระพุทธศาสนา เพราะทั้งพระบิดาและเหล่าญาติยังมีจิตมานะอยู่มาก เมื่อได้ฟังธรรมแล้วก็ได้ดวงตาเห็นธรรมในที่สด

วันหนึ่งพระเจ้าสุทโธทนะและพระนางปชาบดีได้ประกอบพิธีมงคลสมรสให้แก่เจ้าชายนั้นแหละ และได้นิมนต์พระศาสดาเสด็จไปเสวยภัตตาหาร ณ ตำหนักของเจ้าชายนั้นแหละ เวลาเสด็จกลับพระพุทธรูปองค์ทรงส่งบาตรให้เจ้าชายนั้นแหละถือแล้วเสด็จออกจากตำหนัก

เจ้าชายนั้นแหละก็เดินตามไปโดยคิดว่าพอถึงที่ใดที่หนึ่งพระพุทธเจ้ารับบาตรคืนแล้วก็จะรีบกลับมาหาภรรยาเพราะคิดถึงเจ้าสาวที่เพิ่งจะแต่งงานกันเหลือเกิน ฝ่ายเจ้าสาวก็ตะโกนบอกว่า “รีบกลับมาเร็วๆ นะพี่” ทำให้ตลอดเส้นทางที่เดินเจ้าชายนั้นแหละคิดถึงแต่ภรรยาตลอดเวลา

ครั้นพอถึงวิหาร พระบรมศาสดาก็ตรัสถามเจ้าชายนั้นทว่า “นั่นแหละจะบวชหรือ” ซึ่งการที่พระพุทธองค์ถามเช่นนั้นก็เพราะว่าในวัตรปฏิบัติของผู้บวชอย่างหนึ่งก็คือการอุปัฏฐากพระอุปัชฌาย์ การถือบาตรเดินตามพระอุปัชฌาย์ก็เป็นการรับใช้อย่างหนึ่ง เจ้าชายนั้นทว่าเมื่อรับคำทักท้วง เจ้าชายนั้นทว่านั้นแม้ไม่อยากบวช แต่ด้วยความเคารพทั้งในฐานะพี่และในฐานะพระบรมศาสดา ทำให้ไม่กล้าปฏิเสธ จึงทูลว่าจะรับบวช พระพุทธองค์จึงอุปสมบทให้

ต่อมาอีกไม่กี่วัน พระพุทธองค์ได้เสด็จไปที่พระราชานิเวศน์ของพระเจ้าสุทโธทนะ และพระมเหสีของพระองค์คือนางยโสธรา (พิมพา) พระนางพิมพาได้ส่งพระราหุลผู้เป็นโอรสออกมาขอราชสมบัตินั้น เพราะพระพุทธองค์เป็นพระโอรสองค์ใหญ่ของพระเจ้าสุทโธทนะควรจะได้รับราชสมบัตินั้นสืบต่อราชวงศ์

เมื่อพระพุทธเจ้าไม่ทรงรับราชสมบัตินั้นแล้วก็ควรที่จะประทานให้แก่พระราหุล พอพระราหุลไปพบพระศาสดาแล้วทูลขอพระราชสมบัตินั้น พระศาสดาทรงปรารภว่า

“ทรัพย์สมบัติที่ลูกขอเป็นทรัพย์ภายนอก เจ้าควรจะได้รับเอาทรัพย์ที่ประเสริฐกว่า คืออริยทรัพย์ไปเสียจะดีกว่า”

พระพุทธองค์จึงได้ทรงมอบหมายให้พระสารีบุตรบวชให้พระราหุล แต่พระราหุลยังอายุไม่ถึง ๒๐ ปีบริบูรณ์จึงทรงอนุญาตให้บรรพชาเป็นสามเณร พระราหุลจึงเป็นสามเณรองค์แรกในพระพุทธศาสนา

ทั้งพระนันทะและสามเณรราหุลได้บวชโดยไม่ได้รับอนุญาตจากบิดามารดาเสียก่อน ทำให้บิดามารดาตลอดจนบุคคลที่เกี่ยวข้องเกิดความเสียหายและเสียใจมาก โดยเฉพาะพระเจ้าสุทโธทนะที่หมดรัชทายาทสืบต่อราชบัลลังก์

พระเจ้าสุทโธทนะจึงทูลขอกับพระบรมศาสดาว่า

“ต่อไปในภายภาคหน้าถ้าจะบวชให้ใคร ขอให้ได้รับอนุญาตจากบิดามารดาของผู้บวชเสียก่อนเกิดพระเจ้าข้า”

พระพุทธเจ้าทรงเห็นชอบด้วย นับตั้งแต่นั้นมาผู้ที่จะบวชในพระพุทธศาสนาจะต้องได้รับอนุญาตจากบิดามารดาเสียก่อน โดยพระคูลวดจะสวดถามว่า “บิดามารดาของท่านอนุญาตหรือยัง” ผู้บวชก็จะตอบว่า “อามะกันเต” แปลว่า “อนุญาตแล้วครับ”

พระเจ้าสุทโธทนะได้สดับรับฟังพระธรรมเทศนาจากพระบรมศาสดาที่เสด็จมายังกรุงกบิลพัสดุ์คราวนี้ ทรงเกิดความเลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธศาสนา บรรลุพระโสดาบันเป็นอุบาสกพุทธบริษัท ทรงให้การสนับสนุนส่งเสริมพระพุทธศาสนาหลายประการ

พระพุทธองค์ทรงเสด็จสวรรคตเมื่อประกาศศาสนาได้ ๕ ปีพอดี พระองค์ได้ดับขันธปรินิพพานบรรลุเป็นอริยบุคคลชั้นอรหันต์ทั้งในเพศฆราวาสไม่ต้องเกิดอีกต่อไป

กรณีของพระเจ้าสุทโธทนะเป็นตัวอย่างที่ดีในการช่วยเหลือส่งเสริมบุตรให้เจริญก้าวหน้า พระพุทธองค์เองนั้นก็คงไม่สามารถประกาศศาสนาได้กว้างไกลและได้รับการยอมรับได้ง่ายดายในแคว้นกบิลพัสดุ์แน่หากผู้เป็นพระราชบิดาไม่สนับสนุน

พระพุทธเจ้าทรงเป็นผู้มีบุญบารมีสูงสุด แต่เพราะส่วนหนึ่งนั้นพระราชบิดาเองก็มีส่วนในความสำเร็จมากมายทั้งตั้งใจและไม่ตั้งใจ พระเจ้าสุทโธทนะแรกๆ นั้นก็พยายามขัดขวาง แต่เพราะการขัดขวางนั้นนำไปสู่การได้ดวงตาเห็นธรรมของพระพุทธองค์ พระพุทธเจ้าได้เห็นเทวทูตทั้งสี่ก็เพราะความพยายามปิดกั้นไม่ให้พระองค์ได้เห็นจากพระราชบิดาเป็นเหตุ

และเมื่อพระพุทธองค์ได้บวชจนประสบความสำเร็จสูงสุดในชีวิตแล้ว พระราชบิดาก็ไม่ได้ขัดขวาง ซ้ำยังให้การสนับสนุนและน้อมนำให้เหล่าพระญาติ รวมถึงประชาชนได้ฟังธรรมของพระบรมศาสดาอีกเป็นจำนวนมาก

ส่วนคนที่เป็นบุตรนั้นก็มิมีหน้าที่ที่ไม่ต่างจากพ่อแม่ ก็คือต้อง “บำรุงเลี้ยงดูบิดามารดา” จึงจะเจริญก้าวหน้าได้ ไม่ใช่รอให้พ่อแม่แก้ไขให้อย่างเดียว คนที่มีความกตัญญูเลี้ยงดูพ่อแม่ รวมถึงให้ธรรมะแก่พ่อแม่ได้มองเห็นธรรมย่อมเป็นคนที่มีแต่ความสุขความเจริญ

พ่อแม่มีคำเปรียบได้ว่าท่านทั้งสองเป็นทั้งครูของลูก เทวดาของลูก พรหมของลูก และพระอรหันต์ของลูก ซึ่งความหมายโดยละเอียดมีดังต่อไปนี้คือ

๑. เป็นครูของลูก เพราะว่าท่านได้คอยอบรมสั่งสอนลูก เป็นคนแรกก่อนคนอื่นใดในโลก

๒. เป็นเทวดาของลูก เพราะว่าท่านจะคอยปกป้อง คุ้มครอง เลี้ยงดู ประคบประหงมมาตั้งแต่แรกเกิด บำรุงให้เติบโตใหญ่เป็นอย่างดี ไม่ใช่ให้เกิดอันตรายต่อลูกในทุกด้าน มนุษย์ในโลกนี้ไม่มีคนใดเลยที่จะสามารถเติบโตเจริญแข็งแรงได้โดยไม่ได้รับการเลี้ยงดู

๓. เป็นพรหมของลูก เพราะว่าพ่อแม่มีคุณธรรมที่ชื่อพรหมวิหารสี่ สำหรับลูกเสมอ นั่นก็คือมีเมตตา หมายถึงความเอ็นดู ความปรารถนาดีต่อลูกในทุกๆ ด้านไม่มีที่สิ้นสุด มีความกรุณา หมายถึงให้ความกรุณาต่อลูกไม่ยอมทำให้ลูกมีความทุกข์ อยากช่วยให้พ้นทุกข์อยู่เสมอ มีมุทิตา หมายถึงความรักและยินดีเสมอเมื่อลูกได้ดีมีสุข ไม่อิจฉาตาร้อนใดๆ

และมีอุเบกขา หมายถึงการวางเฉย ไม่ถือโกรธเมื่อลูกประมาท ชน ทำผิดพลาดเพราะความไร้เดียงสา หรือเพราะความไม่รู้

๔. เป็นอรหัตต์ของลูก เพราะว่าท่านมีคุณธรรมอีกสี่ประการอัน ได้แก่

- เป็นผู้มีการคุณต่อลูก คืออุปการะเลี้ยงดูมาด้วยความ เหนือยาก กว่าจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่

- เป็นผู้มิพระเดชพระคุณต่อลูก คือให้ความอบอุ่นเลี้ยงดู ปกป้อง จากภัยอันตรายต่างๆ นานา อบรมสั่งสอนให้เป็นคนดี ตักเตือนเมื่อลูก ทำผิด คอยดึงลูกกลับเมื่อลูกกำลังจะเดินหลงทาง

- เป็นเนื่อนาบุญของลูก คือลูกเป็นส่วนหนึ่งของกรรมดีที่พ่อแม่ได้ ทำไว้ และเป็นผู้รับผลบุญที่พ่อแม่ได้สร้างไว้แล้วโดยทางตรง คือพ่อแม่ เมื่อท่านสร้างสิ่งใดไว้ดีแล้ว ย่อมยกสิ่งนั้นให้ลูกอยู่เสมอไม่ว่าจะเป็นเรื่อง วัตถุสิ่งของ วิชาความรู้ และธรรมะ

- เป็นอาหุโนยบุคคล คือเป็นเหมือนพระที่ควรแก่การเคารพนับถือ และรับของบูชา เพื่อเทิดทูนไว้เป็นแบบอย่างที่ดีของลูกตลอดชีวิต

พ่อแม่เป็นผู้ที่มีบุญคุณสูงสุดแก่ลูกเสมอ การทดแทนพระคุณบิดา มารดานั้นแบ่งเป็นสองระดับ สามารถทำได้ดังนี้

การตอบแทนคุณในทางโลก

ระหว่างเมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่ก็เลี้ยงดูท่านเป็นการตอบแทนช่วยเหลือเป็นธุระเรื่องการทำงานให้ท่าน ดำรงวงศ์ตระกูลให้สืบไป ไม่ทำเรื่องเลื่อมเสียว รวมทั้งประพடுத்தนให้ควรแก่การเป็นผู้สืบทอดมรดกจากท่าน ครั้นเมื่อท่านล่วงลับไปแล้วก็ทำบุญอุทิศกุศลให้ท่าน

การตอบแทนคุณในทางธรรม

บุญคุณของพ่อแม่ที่ใหญ่มาก พระพุทธองค์กล่าวไว้ว่าต่อให้เอาพี่น้องบนไหล่ซ้าย แม่พี่น้องบนไหล่ขวาคอยปรนนิบัติเลี้ยงดูอย่างดีตลอดชีวิตก็ยังทดแทนบุญคุณท่านได้ไม่หมด แต่หากเมื่อใดก็ตามที่ได้ทำให้ท่านได้เห็นธรรมแล้ว นั่นแหละก็คือการตอบแทนพระคุณท่านได้อย่างสูงสุด

การบำรุงบิฑามารดาในระดับสูงกว่าธรรมดาก็คือการทำให้มารดาบิฑาผู้ไม่มีศรัทธาในคุณงามความดีให้กลับมาตั้งอยู่ในศรัทธาแห่งคุณงามความดี หากท่านเคยเป็นผู้ศรัทธาและแนะนำให้บิฑามารดาตั้งอยู่ในความถึงพร้อมด้วยศีล บิฑามารดาเคยเป็นผู้ตระหนักและแนะนำให้ถึงพร้อมด้วยการเสวยสละด้วยการให้ท่าน

ถ้าท่านยังไม่มีศรัทธาในความคิด ก็ต้องพยายามให้ท่านถึงพร้อมด้วยศรัทธานั้น คือพยายามให้ท่านมีความศรัทธาในพระพุทธศาสนา เชื่อในเรื่องการทำดี และถ้าท่านยังไม่ทำสมาธิภาวนา ก็พยายามให้ท่านถึงพร้อมด้วยปัญญา คือพยายามให้ท่านหัดนั่งทำสมาธิภาวนาให้ได้ทุกๆ วัน

การตอบแทนบุญคุณท่านได้ตามนี้จึงจะเรียกได้ว่าทดแทนบุญคุณพ่อแม่ได้หมดจดและยอมทำให้ผู้นั้นเจริญก้าวหน้า

“ยสะ” เป็นชายหนุ่มคนหนึ่งที่ได้ชื่อว่าทดแทนพระคุณบิดามารดา และแก้กรรมให้กับตัวเองได้เป็นอย่างดี เป็นผู้ประสบความสำเร็จสูงสุดคนหนึ่งในสมัยยุคต้นพุทธกาล

หากเอ่ยชื่อยสะ เราๆ ท่านๆ อาจไม่คุ้นหูเท่าใดนัก แต่ถามว่าเป็นลูกใครก็คงร้องอ้อไปตามๆ กัน มารดาของยสะก็คือนางสุชาดาคนที่ถวายข้าวมธุปายาสให้พระพุทธเจ้าก่อนที่พระพุทธองค์จะตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั่นเอง

ยสะซึ่งภายหลังกลายเป็น “พระยสเถระ” เป็นหนึ่งในพระมหาเถระลำดับแรกๆ ของพระพุทธเจ้า ซึ่งได้รับการบรรพชาโดยวิธีเอหิภิกขุอุปสัมปทาเป็นพระสงฆ์รูปที่ ๖ ของโลก ได้รับการบวชจากพระบรมศาสดาต่อจากกลุ่มพระปัญจวัคคีย์

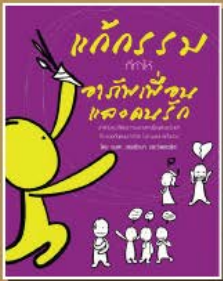
กรรม ของ

ลูก

ที่พ่อแม่ ช่วยได้

"ศีล สมาธิ ภavana" คือทางสว่างแห่งปัญญาที่จะช่วยลูกได้
ซึ่งพระอรหันต์ในบ้านหรือพ่อแม่ คือตัวกลางสำคัญในการชี้ทางสว่างนี้!

ขอแนะนำหนังสือดีๆ ของทางสำนักพิมพ์



กรรม

ที่ทำให้รักเพื่อนและคนรัก

โดย อมตะ เทพรักษา

และจิตตวชิระ

ราคา ๑๓๐ บาท



ของวิเศษ มหาเวทย์

รักษาโรคร้ายจากบูรพาจารย์

โดย พริ้งลี

ราคา ๑๔๐ บาท



กรรม

โดย ชรรমেชญ์

และจิตตวชิระ

ราคา ๑๓๐ บาท



บารมีธรรม
Baramee
Dhamma

๑/๑๔๒ หมู่ ๔ ถ.วงแหวนรอบนอก ต.ท่าวังตาล อ.สารภี จ.เชียงใหม่ ๕๐๑๔๐

โทรศัพท์ ๐-๕๓๐๒-๑๓๒๐ โทรสาร ๐-๕๓๐๒-๑๓๒๑

BK 02

ISBN 978-616-292-197-1



9 786162 921971

กรรมของลูกที่พ่อแม่ช่วยได้ ราคา ๑๓๐ บาท